17/02/2019

Η Παναγία η Σπηλιώτισσα και το θαύμα με το Άγιο δισκοπότηρο

/ Ορθόδοξες Προβολές

Στὸ μοναστήρι τῆς Σπηλιᾶς τῶν Ἀγράφων ὑπάρχει μία θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας, ποὺ βρέθηκε τὸ 1904 μὲ τρόπο θαυμαστὸ ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Ἀθανάσιο καὶ Παρθένιο.

Στὰ χρόνια της τουρκικῆς σκλαβιᾶς, ὅλος ὁ θεσσαλικὸς κάμπος ἔχει προσκυνήσει

τὸν Τοῦρκο. Στὸ μοναστήρι ὅμως τῆς Παναγίας τῆς Σπηλιώτισσας, πυργωμένο σὰν ἀετοφωλιὰ σὲ μίαν ἀπρόσιτη κορυφὴ τῶν Ἄγραφων, δὲν ἔχει πατήσει ὁ κατακτητής.

Γιὰ νὰ φτάσεις ὡς ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ περάσεις ἕνα κατηφορικὸ μονοπάτι, ἀπότομο καὶ πλαγιαστό, ποὺ ἴσα- ἴσα χωροῦσε ἕνας ἄνθρωπος. Κάτω ἔχασκε ἡ ἄβυσσος.
Στὸ πανηγύρι τῆς μονῆς, τὸν Δεκαπενταύγουστο, μερικοὶ εὐλαβεῖς προσκυνητὲς ἔβλεπαν τὴν ἴδια τὴν Παναγία. Τὴν ἔβλεπαν νὰ στέκεται πελώρια στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια, τεῖχος γι᾽ αὐτοὺς ποὺ πήγαιναν νὰ τὴν τιμήσουν, μὴν ξεγλιστρήσει κανεὶς στὸ βάραθρο. Λένε ἀκόμη πὼς κανεὶς ποτὲ δὲν χάθηκε ἀπ᾽ ὅσους κατευθύνονταν ἐκεῖ.

Τὸ μοναστήρι λοιπὸν εἶχε γίνει καρφὶ στὸ μάτι τῶν ἀπίστων. Τὸ εἶχαν καημό. Ὁλόκληρη τουρκιὰ νὰ σκοντάφτει σὲ λίγες πέτρες καὶ ντουβάρια!
Μὰ πῶς νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ; Ἔκτος ἀπ᾽ τὴν κοπιαστικὴ πορεία -ἤθελαν δυὸ μέρες δρόμο ἀπὸ τὸ Μουζάκι σὲ μέρη ἄγνωστα καὶ ἀφιλόξενα -, ἔπρεπε νὰ περάσουν ἐκεῖνο τὸ ἀπόκρημνο μονοπάτι. Κι ἂν κυλήσει κανεὶς στὸν κατήφορο καὶ παρασύρει κι ἄλλους, καὶ γίνει πανικὸς καὶ χαθοῦν οἱ γενίτσαροι;

Σκέφτηκαν νὰ τοὺς κάνουν ἀποκλεισμό. Πόσο ὅμως θὰ κρατοῦσαν; Θὰ ᾽ρχόταν ὁ χειμώνας, θὰ ἔπεφτε ἕνα μπόι χιόνι καὶ θά ᾽πρεπε νὰ φύγουν. Ὕστερα ἐκεῖνοι οἱ κατσικάνθρωποι τῶν γύρω χωριῶν θὰ σκαρφάλωναν ἀπὸ ἄλλου καὶ θὰ ἔφταναν ὡς ἐκεῖ. Ἄσε ποὺ τὰ κελάρια τῆς μονῆς θὰ ἦταν γεμάτα. Μὰ κι ἐκεῖνα τὰ σκυλιὰ τὶς πιὸ πολλὲς ἡμέρες τοῦ χρόνου νηστεύουν τοῦ θανατᾶ. Καρφὶ δὲν θὰ τοὺς καιγόταν, ἂν τοὺς πολιορκοῦσαν.

Στέλνουν λοιπὸν μήνυμα στοὺς μοναχούς της Σπηλιᾶς - πρᾶγμα ποὺ καὶ παλιὰ τὸ εἶχαν κάνει -γιὰ νὰ ᾽ρθοῦν νὰ προσκυνήσουν, νὰ ὑποταγοῦν. Κανένα ὅμως ἀποτέλεσμα. Ὡς κι ὁ δεσπότης τοὺς ἔστειλε μήνυμα νὰ κατέβουν καὶ νὰ ὑποταγοῦν, κρατώντας βέβαια τὴν πίστη τους, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν:

- Ἅγιε Δέσποτα, σὲ νοιώθουμε καὶ σὲ καταλαβαίνουμε. Ὁ δρόμος σου εἶναι Γολγοθᾶς. Κάνε σὺ τὸ χρέος σου, κι ἄσε νὰ κάνουμε κι ἐμεῖς τὸ δικό μας.

Τέλος οἱ τοῦρκοι ἀποφάσισαν νὰ τοὺς χτυπήσουν. Ἕνα πρωὶ οἱ καλόγεροι βρέθηκαν ζωσμένοι ἀπὸ τοὺς ἀπίστους.

- Ἀνοῖξτε! τοὺς φώναξαν. Φίλοι εἴμαστε. Θὰ μποῦμε σὰν ἐπισκέπτες.

- Ἄπιστους δὲν δέχεται ἡ χάρη της, ἀποκρίθηκαν οἱ μοναχοί.

Ὕστερα ἀμπάρωσαν τὶς πόρτες, ταμπουρώθηκαν καὶ ἄρχισε ἡ μάχη· οἱ χαράδρες

ἀντιλάλησαν ἀπὸ τὸ ντουφεκίδι. Κάποτε ὅμως οἱ βαρεῖες πόρτες ὑποχώρησαν καὶ οἱ Ἀγαρηνοὶ ὅρμισαν μέσα με ἀλαλαγμούς· οἱ καλόγεροι δὲν εἶχαν πιὰ ντουφέκια, βόλια, μπαρούτι. Ἅρπαξαν μαχαίρια, ξύλα καὶ πέτρες. Ὁ ἀγώνας ἦταν ἄνισος, καὶ τὸ αἷμα δὲν ἄργησε νὰ πορφυρώσει τὰ τριμμένα καὶ σκονισμένα ράσα.

Ὁ ἡγούμενος ἦταν τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ ἱερὸ κι ἔκανε τὴν κατάλυση. οἱ ἄπιστοι τὸν ἅρπαξαν, τὸν ἔδεσαν, τὸν βασάνισαν. Ὕστερα ἔκαψαν καὶ ποδοπάτησαν τὶς ἁγίες εἰκόνες καὶ πῆγαν κι ἔφεραν τὸ ἅγιο δισκοπότηρο, ποὺ εἶχε ἀκόμη μέσα τὴν ἁγία μετάληψη. Ἕνας Τοῦρκος τότε τὸ ἅρπαξε καὶ τὸ πέταξε στὸν γκρεμό.

- Σκυλί! οὐρλιασε ὁ γέροντας, καὶ τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα.

Ἕνα χαντζάρι ἀνέμισε στὸν ἀέρα καὶ κατεβαίνοντας ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ ἡγουμένου.
Τρεῖς ἡμέρες οἱ γενίτσαροι γλεντοῦσαν τὴ νίκη τους. Κι ὅταν κουράστηκαν νὰ γλεντοῦν, ξεκίνησαν γιὰ τὸν κάμπο. Ἡ εἴδηση τῆς καταστροφῆς ἔπεσε στὴν περιοχὴ σὰν κεραυνός.

-Οἱ Τοῦρκοι πάτησαν τὸ μοναστήρι τῆς Παναγιᾶς!

- Καὶ θαῦμα;

- Δὲν ἔγινε.

- Τίποτε;

- Τίποτε.

Μπροστά, πάνω σὲ μία λεία πέτρα ἦταν, σφηνωμένο λές, τὸ ἅγιο δισκοπότηρο. Ἦταν τὸ δισκοπότηρο τῆς Σπηλιᾶς. Μέσα του ἀνέπαφη μοσχοβολοῦσε ἡ τελευταῖα μετάληψη, ποὺ δὲν πρόφτασε ὁ ἡγούμενος νὰ καταλύσει. Ὁ παπὰς ἔτρεμε. Ὅλοι τους τώρα ἔκλαιγαν. Ἦταν μάρτυρες ἑνὸς θαύματος. Ὁ παπὰς σήκωσε εὐλαβικὰ τὸ δισκοπότηρο κι ἄρχισαν τὸν ἀνήφορο. Τὸ τσοπανόπουλο ἀνέβηκε πετώντας, εἰδοποίησε τὸ χωριὸ καὶ χτύπησαν χαρμόσυνα τὴν καμπάνα. Ὕστερα βγῆκαν νὰ τοὺς προϋπαντήσουν.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ξεκίνησαν ὅλοι γιὰ τὸ μοναστήρι. Οἱ παπάδες λαμπροφορημένοι, τὰ ἐξαπτέρυγα, τὰ θυμιατὰ καὶ κόσμος πολύς. **Ἐκεῖ ἀποθέσανε τὸ ἅγιο δισκοπότηρο, λειτουργήθηκαν καὶ δόξασαν τὴν Παναγία Σπηλιώτισσα γιὰ τὸ θαῦμα της.**
Τὸ τσοπανόπουλο ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἔμεινε στὸ μοναστήρι καὶ τὸ ξανάνοιξε ὕστερ᾽ ἀπὸ τὴν καταστροφή. Ἦταν διαλεγμένος ἀπὸ τὴν Παναγία. Ἔγινε καλόγερος, κι ὅταν ἀργότερα γέμισε ἡ Σπηλιὰ ἀπὸ μοναχούς, ἦταν ἕνας ἐνάρετος

καὶ φωτισμένος ἡγούμενος. Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ διηγεῖται μὲ ἁπλότητα καὶ ταπείνωση τὸ θαῦμα ποὺ ἀξιώθηκε νὰ δεῖ.
Ἀπὸ τότε ἡ Παναγία πάντα θὰ κάνει καὶ κάποιο θαῦμα στὸ πανηγύρι της.

από το βιβλίο: **«Ἐμφανίσεις καὶ θαύματα τῆς Παναγίας» (ἔκδοση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου)**